

Det saaledes ændrede Lovforslags Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i den ved Bekendtgørelse Nr. 324 af 17. Juni 1922 optrykte Lov om Statsbanernes Takster m. m.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1716; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 127).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Bjerring): Der har indenfor Udvalget været Enighed om, at en større Bevægelsesfrihed for Ministeren og Administrationen paa Takstomraadet var en Nødvendighed, saafremt man skulde naa hen imod en passende Forrentning af de i Banerne indstaaende Kapitaler. De nuværende Takster er fastsat som Maksimaltakster, og det, Lovforslaget tilsigter, er at give Ministeren Hjemmel til større Bevægelsesfrihed indenfor denne Grænse. For at opnaa dette foreslaar man, at den hidtil gældende Bestemmelse i Lovens § 59, 2det Stykke, om, at lavere Takster end de i Henhold til Loven gældende kun kan indføres, efter at Ministeren har indhentet Erklæring fra Jernbaneraadet og Samtykke hos de af Rigsdagens to Ting nedsatte Finansudvalg, bortfalder. Endvidere bemyndiges Ministeren til at fastsætte Undtagelsestariffer, og Generaldirektøren bemyndiges til at træffe Fragtaftaler med Enkeltmand, og i Forbindelse hermed foreslaas det, at Lovens § 59, 5te Stykke, bortfalder. Der har i Udvalget været Enighed om, at en større Bevægelsesfrihed er ønskelig, men man har ikke ment at kunne tiltræde Forslaget, saaledes som det er affattet, og foreslaar derfor en Ændring under Nr. 1, hvorefter Ministeren faar en større Bevægelsesfrihed; men hvor det gælder Takstnedsættelser i al Almindelighed, maa Ministeren baade høre Jernbaneraadet og indhente Samtykke dertil fra begge Rigsdagens Finansudvalg. Udvalget foreslaar efter Samraad med Ministe-

ren en Ændring, som Ministeren har tiltraadt, nemlig at § 59, 2det Stykke, affattes saadan: „Ønsker Ministeren at indføre Takster for Personbefordringen eller Godsbefordringen eller Befordringen af levende Dyr, som i al Almindelighed er lavere end dem, der fastsættes i Henhold til nærværende Lov, skal han dog først, efter at have hørt Jernbaneraadet, indhente Samtykke hertil hos de af Rigsdagens 2 Ting nedsatte Finansudvalg.“

Udvalget har ogsaa drøftet Spørgsmaalet om Fastsættelse af Taksterne som Normaltakster, saaledes at man kunde gaa op over disse med en vis Procent; men da man fra Ministerens og Statsbaneadministrationens Side har udtalt, at der i en overskuelig Fremtid neppe vil blive Anvendelse for at gaa op over de en Gang fastsatte Maksimaltakster, har man ladet dette Spørgsmaal falde; men man har samtidig peget paa den Frihed, som Administrationen vil have til at ændre Degressionen, jfr. Lovens §§ 60, 61 og 63.

Udvalget gaar i øvrigt ud fra, at Lovens Bestemmelser bemyndiger Ministeren til med den Begrænsning, der indeholdes i Udvalgets Forslag til Affattelse af Lovens § 59, at ændre disse Takster i op- og nedadgaende Retning. Naar man indenfor Udvalget har taget dette Spørgsmaal op og har anført det i Betænkningen, er det, fordi der har hersket nogen Tvivl om Ministerens Beføjelse til indenfor de fastsatte Maksimaltakster ogsaa at kunne bevæge sig i opadgaende Retning. Det forekommer mig lidt mærkeligt, at der har kunnet være nogen Tvivl i saa Henseende, thi da Takstloven var til Behandling i 1922, blev der baade fra den daværende Trafikminister, det nuværende ærede Medlem Hr. Slepsager, og fra vort Partis Ordfører, den nuværende højtærede Trafikminister, netop gjort opmærksom paa, at Ministeren havde Beføjelse til indenfor Maksimalgrænserne at udregne Taksterne baade i op- og nedadgaende Retning. For at tydeliggøre dette og udelukke al Tvivl har Udvalget fundet Anledning til nærmere at fastslaa dette.

Spørgsmaalet om særlige Fragtaftaler har ogsaa været Genstand for megen Diskussion i Udvalget, og man er for saa vidt ikke uenig om, at der gives en Bemyndigelse til at slutte særlige Fragtaftaler, men man ønsker kun at fastslaa, at det er Ministeren, der staar til Ansvar overfor Rigsdagen for de Dispositioner, der i saa Henseende maatte træffes. Udvalget har derfor ved Ændringsforslag Nr. 2 foreslaaet en ændret Affattelse for dette Punkts Vedkom-